

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **MUDr. J. K.**, zastoupen JUDr. Petrem Vaňkem, advokátem se sídlem Na Poříčí 12, Palác YMCA, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého nám. 4, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 12. 2009, č. j. MZDR 58465/2009/PRO, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2013, č. j. 5 A 26/2010 - 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2013, č. j. 5 A 26/2010 – 33 (dále jen „napadený rozsudek“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 12. 2009, č. j. MZDR 58465/2009/PRO, ve věci zrušení registrace nestátního zdravotnického zařízení ve smyslu § 13 odst. 3 zákona č. 160/1992 Sb., o zdravotní péči v nestátních zdravotnických zařízeních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 160/1992 Sb.“).

Městský soud v Praze v napadeném rozsudku uvedl, že žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí o zrušení registrace nestátního zdravotnického zařízení v řízení zahájeném z moci úřední poté, co bylo zjištěno, že registrace zdravotnického zařízení již neodpovídá skutečnosti, neb zařízení není na dosavadní adrese provozováno. Žalobce namítal, že správní orgán měl rozhodnout o meritu řízení, jímž byla změna sídla, resp. místa provozování, na novou adresu. Žalobce podle názoru městského soudu směřuje řízení o změně registrace, tj. řízení na žádost, kterou podal u správního orgánu, a řízení o zrušení registrace, které správní orgán zahájil z moci úřední. Žalobce požádal o souhlas s personálním vybavením, s druhem a rozsahem poskytované zdravotní péče v oborech vnitřní lékařství a diabetologie, a o změnu registrace nestátního zdravotnického zařízení. Obě tato řízení

byla zastavena, přičemž odvolání proti těmto rozhodnutím byla žalovaným zamítnuta. Tato rozhodnutí nebyla předmětem soudního přezkumu v tomto řízení. Tím, že nebylo vyhověno žádosti žalobce o změnu registrace, včetně změny adresy provozování, nastal stav, kdy správní orgán disponoval poznatky, že dosavadní registrace již neodpovídá skutečnosti a zařízení není na dosavadní adrese provozováno. Žalovaný tak za tohoto stavu věci zrušil registraci v souladu s § 13 odst. 3 zákona č. 160/1992 Sb., podle něhož lze registraci zrušit, jestliže provozovatel porušuje podmínky nebo povinnosti vyplývající z rozhodnutí o registraci, přičemž správní orgány odůvodnily, že zařízení nemá místo provozování, nemá schválený provozní řád a nejsou tedy vytvořeny podmínky pro poskytování zdravotní péče. Dále se městský soud vyjádřil k „odpovědi náměstkyně primátora“, kterou stěžovateli zaslala k jeho podnětu ve věci, a již se stěžovatel v žalobě také dovolával. Soud konstatoval, že dle obsahu této odpovědi byl postup správního orgánu I. stupně (Magistrátu hl. města Prahy), který požadoval nové předložení potřebných dokladů z důvodu přemístění ordinace, oprávněný (souhlas s personálním a věcným vybavením a provozní řád), zatímco v případě vyžadovaného souhlasu pronajímatele v souvislosti s podnájemní smlouvou, byl dle této odpovědi požadavkem nad rámec zákona. Žalovaný tento dopis označil ve spojení s předmětnou věcí za právně bezvýznamný, žalobce naproti tomu v žalobě uvedl, že tento dopis souvisí se splněním podmínek pro změnu registrace, neboť vystihuje šikanózní postup správního orgánu. Městský soud k tomu mj. uvedl, že co do podstaty věci daný dopis v zásadě správnímu orgánu dává za pravdu. Současně městský soud uvedl, že žalobce mohl kdykoliv během řízení podat novou žádost o změnu registrace, a správnímu orgánu by nezbylo, než řízení o zrušení registrace přerušit. To však žalobce neučinil. Opakovaně žalobce vyjádřený nesouhlas s předmětem řízení a jeho tvrzení, že správní orgán nemá vést řízení o zrušení registrace, nelze považovat za novou žádost žalobce o změně registrace. Městský soud neshledal žádnou námitku žalobce důvodnou, a žalobu zamítl.

Ve včas podané kasační stížnosti se stěžovatel, prostřednictvím svého zástupce, dovolává toho, že skutková podstata, z níž správní orgán vyšel v napadeném rozhodnutí, je v rozporu se spisy a důkazy byly nesprávně hodnoceny, a že právní otázka, zda žalobce v průběhu řízení o zrušení registrace žádal o její změnu, byla soudem v předcházejícím řízení nesprávně posouzena. Podle stěžovatele jsou zde tedy dány důvody pro podání kasační stížnosti tak, jak je uvedeno v § 103 odst. 1 písm. b) i a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel jmenovitě nesouhlasí s tím, že v průběhu řízení o zrušení registrace nežádal o její změnu. Např. z podání žalobce ze dne 22. 3. 2009, 1. 9. 2009 a 22. 9. 2009 podle jeho názoru vyplývá, že o změnu registrace po celou dobu řízení o zrušení registrace žádal. To podle jeho názoru vyplývá i z toho, že po vrácení věci žalovaným správnímu orgánu I. stupně, tento správní orgán po žalobci opětovně požadoval provozní řád a souhlas s věcným a personálním vybavením ordinace. Přímo z postupu správního orgánu je zřejmé, že si byl vědom žádosti žalobce o změnu registrace. Stěžovatel dodává, že správní orgán rozhodl o zrušení registrace na původní adrese pouze proto, že (stěžovatel) nesouhlasil s šikanózním postupem správního orgánu, který po něm požadoval takové doklady, jako kdyby zakládal zcela novou ordinaci. Přitom provozní řád měly schváleny bývalá i současná ordinace a stejně tak i souhlas s věcným a personálním vybavením. Stěžovatel dále poznamenává, že jak opakovaně uváděl u soudu, nikdy by původní ordinaci neopustil, kdyby věděl, že správní orgán nepovolí změnu registrace. Navíc správní orgán provedl v rámci řízení o zrušení registrace šetření v „nových prostorách“ v Zenklově ulici, o čemž vůbec nevěděl účastník řízení a znemožnil mu tak uplatnění jeho zákonných procesních práv. Dále stěžovatel konstatuje, že dopis náměstkyně primátora, jehož se v předchozím řízení dovolával, je dopisem statutárního zástupce správního orgánu, není tedy pravdou, že se správním řízením nesouvisí. Obsah tohoto dopisu je dle stěžovatele klíčovým, neboť způsob postupu správního orgánu kritizuje přímo statutární zástupce tohoto orgánu. Stěžovatel také namítá, že městský soud vůbec nezmínil ani žalobcem uváděný telefonát s požadováním úplatku, ani řízení před ombudsmanem, kde na stěžovatele, jak uváděl, byl také činěn nátlak, a jehož výslech v řízení před soudem

pokračování

požadoval. Jako poslední námitku stěžovatel uvedl, že soud nevzal v potaz jím u soudu tvrzenou skutečnost, že v současné době bez dalšího již požádat o změnu registrace nemůže, neboť tato byla zrušena, a o novou registraci nelze požádat, neboť VZP má stop-stav.

Na základě uvedeného stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze, a buď v souladu s § 110 odst. 2 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s tím, že by mělo být vedeno řízení o změně registrace žalobce, nebo věc v souladu s § 110 odst. 3 vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti obsáhlé vyjádření. K tvrzení stěžovatele, že z podání ze dne 22. 3. 2009 (patrně se jedná o podání ze dne 24. 3. 2009), ze dne 1. 9. 2009 a ze dne 22. 9. 2009, jednoznačně vyplývá, že po celou dobu řízení o zrušení registrace žádal o změnu registrace, je žalovaný toho názoru, že takové tvrzení v příslušných podáních oporu nemá. V podání ze dne 24. 3. 2009 stěžovatel odkazuje na již skončená řízení magistrátu sp. zn. 465564/08/ZDR či sp. zn. MHMP/465581/08/ZDR, přičemž poslední uvedené řízení mělo být řízením o změně registrace a mělo být zastaveno. Z tohoto podání vyplývá, že žalobce podal žádost o změnu registrace, ale dle jeho sdělení bylo řízení o žádosti již zastaveno. V podání ze dne 1. 9. 2009 žalobce uvádí, že dle stanoviska Ministerstva zdravotnictví i ombudsmana má mít Magistrát hl. města Prahy veškeré potřebné podklady k tomu, aby rozhodnutí o převezení sídla nestátního zdravotnického zařízení bylo bez dalšího vydáno. Toto podání tedy žádostí není, a Ministerstvo zdravotnictví k tomu také poznamenává, že takové stanovisko nikdy nevydalo. V podání ze dne 22. 9. 2009 stěžovatel v zastoupení advokátem konstatuje, že nesouhlasí s tím, že předmětné řízení dle Protokolu o provedení listinných důkazů běží ve věci zrušení registrace NZZ MUDr. J. K. na adrese Lovosická 40, Praha 9. Předmětné řízení se dle názoru stěžovatele týká změny registrace na adresu Zenklova 1545, Praha 9. Závěrem podání stěžovatel konstatuje, že v řízení má jít o převedení registrace. Takové konstatování však dle žalovaného nemá oporu ve správním spisu. Žalovaný má za to, že stěžovatel, byť zastoupen advokátem, nepochopil procesní situaci. Správní orgán zahájil ex officio správní řízení ve věci zrušení registrace žalobce a nemohl v daném řízení rozhodovat o její změně. Stěžovatel, byť zastoupen advokátem, po celou dobu trvání správního řízení o zrušení registrace neučinil vůči správnímu orgánu I. stupně kvalifikované podání, jímž by bylo (znovu) zahájeno řízení o změně registrace. Co se týká důkazů, žalovaný má za to, že dopis náměstkyně primátora neměl pro probíhající správní řízení o zrušení registrace právní význam, neboť z něj nevyplývá žádná relevantní skutečnost pro rozhodnutí správního orgánu. Žalovaný má za to, že rozhodnutí správního orgánu vychází ze skutečnosti, jež nejsou v rozporu se spisem, a že správní soud posoudil právní otázku správně. Žalovaný poté uzavírá své vyjádření návrhem, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele zamítl.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 10. 2. 2009 provedl Magistrát hl. města Prahy kontrolu nestátního zdravotnického zařízení stěžovatele, na adrese Lovosická 40, Praha 9. V protokolu z této kontroly uvedl, že na dané adrese nebyla ordinace stěžovatele zjištěna, a dle vyjádření Polikliniky Prosek (provozovatele objektu) byla se stěžovatelem ke dni 30. 6. 2008 ukončena podnájemní smlouva. Návazně Magistrát hl. města Prahy přípisem ze dne 3. 3. 2009 oznámil stěžovateli zahájení správního řízení ve věci zrušení registrace jeho nestátního zdravotnického zařízení. V tomto oznámení poukázal na učiněné zjištění při kontrole ze dne 10. 2. 2009, a uvedl, že dle § 12 zákona č. 160/1992 Sb. je provozovatel nestátního zdravotnického zařízení povinen do 15 dnů oznámit orgánu příslušnému k registraci všechny změny, týkající se údajů obsažených v rozhodnutí o registraci a dokladů, které je povinen k žádosti o změnu registrace připojit. MUDr. J. K. sice oznámil změnu místa provozování na adresu Zenklova 39, Praha 8, ale usnesením Magistrátu hl. města Prahy ze dne 15. 9. 2008, č. j. MHMP/465564/08/ZDR bylo řízení zahájeno podáním žádosti

MUDr. J. K. na místo provozování Zenklova 39, Praha 8 o vydání souhlasu s personálním vybavením, s druhem a rozsahem poskytované zdravotní péče v oborech vnitřní lékařství a diabetologie zastaveno. Dále bylo usnesením Magistrátu hl. města Prahy č. j. MHMP/465581/08/ZDR ze dne 16. 10. 2008 zastaveno i řízení ve věci změny registrace nestátního zdravotnického zařízení stěžovatele. Obě tato usnesení byla k podaným odvoláním potvrzena Ministerstvem zdravotnictví, a to rozhodnutím ze dne 24. 11. 2008, č. j. 42862/2008, a rozhodnutím ze dne 24. 11. 2008, č. j. 39773/2008.

Nestátní zdravotnické zařízení tak nemělo místo provozování a tím nemělo vytvořeny věcné podmínky pro poskytování zdravotní péče. Proto bylo zahájeno řízení o zrušení registrace, a to oznámením jeho zahájení stěžovateli přípisem ze dne 3. 3. 2009. K zahájení tohoto řízení stěžovatel prostřednictvím svého zástupce v přípisu ze dne 24. 3. 2009 uvedl, že řízení o souhlasu s personálním a věcným vybavením, a stejně i řízení o změně registrace, bylo zastaveno neoprávněně, celou záležitost řeší ombudsman a důkazy o ukončení nájmu na adrese Lovosická 40, Praha 9, nejsou k vydání rozhodnutí o zrušení registrace dostatečné.

Po provedeném řízení Magistrát hl. města Prahy rozhodnutím ze dne 9. 4. 2009 registraci nestátního zdravotnického zařízení zrušil. Toto rozhodnutí stěžovatel napadl odvoláním, kterému žalovaný svým rozhodnutím ze dne 20. 7. 2009 vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil. Závěry vyplývající z kontroly provedené dne 10. 2. 2009 označil pro účely zrušení registrace za nedostačující, neb pouze uvádí, že zdravotnické zařízení stěžovatele na uvedené adrese nebylo nalezeno. K závěru, že zdravotnické zařízení stěžovatele není na uvedené adrese provozováno, bylo třeba ještě dalších důkazů. Proto odvolací orgán uložil správnímu orgánu I. stupně, aby své nové rozhodnutí založil na skutkovém stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a za tímto účelem provedl listinné důkazy připojené k protokolu o provedení kontroly, případně další důkazy, bude-li jich dle uvážení správního orgánu třeba.

Poté Magistrát hl. města Prahy přípisem ze dne 21. 8. 2009 vyrozuměl stěžovatele o svém dalším postupu po zrušení předchozího rozhodnutí odvolacím orgánem a požádal jej o sdělení, zda došlo ke změně rozhodných okolností, týkajících se místa provozování jeho nestátního zdravotnického zařízení. K této žádosti stěžovatel prostřednictvím svého zástupce v přípisu ze dne 1. 9. 2009 uvedl, že dle stanoviska odvolacího orgánu i ombudsmana má Magistrát hl. města Prahy veškeré potřebné podklady k tomu, aby *rozhodnutí o převezení sídla nestátního zdravotnického zařízení* bylo bez dalšího vydáno.

Návazně Magistrát hl. města Prahy zjišťoval u Hygienické stanice hl. města Prahy, zda nestátní zdravotnické zařízení stěžovatele podalo žádost o schválení provozního řádu pro místa provozování Lovosická 40, Praha 9, nebo Zenklova 1545/39, Praha 8, a z odpovědi ze dne 3. 9. 2009 vyplynulo, že taková žádost podána nebyla, a to ani na jiná místa v obvodu Prahy 8 a Prahy 9. Magistrát hl. města Prahy dále také zjišťoval u Polikliniky Prosek, zda příp. nedošlo k jednání a uzavření nové podnájemní smlouvy se stěžovatelem. Z odpovědi ze dne 8. 9. 2009 vyplynulo, že od ukončení podnájemní smlouvy k datu 30. 6. 2008 k žádnému novému jednání ohledně navázání nového podnájemního vztahu mezi MUDr. J. K. a Poliklinikou Prosek nedošlo. V rámci dalšího dokazování byla Magistrátem hl. města Prahy dne 3. 9. 2009 provedena i kontrola na adrese Zenklova 1545/39, Praha 8, nestátní zdravotnické zařízení stěžovatele zde nebylo nalezeno, nemělo označení ani ve vstupní chodbě, ani v čekárně před ordinací, na kterou byla uzavřena podnájemní smlouva se společností INTERNA a DIABETOLOGIE. Podle vyjádření jednatelky pronájemtelky podnájemní smlouva nebyla zrušena, MUDr. J. K. v ní zatím nepracoval. Poté přípisem ze dne 8. 9. 2009, vypraveným dne 10. 9. 2009 bylo stěžovateli ze strany Magistrátu hl. města Prahy sděleno, že ve věci dalšího projednávání zrušení registrace nestátního zdravotnického zařízení stěžovatele na adrese Lovosická 40, Praha 9, bylo ukončeno shromažďování podkladů a stěžovateli byla poskytnuta lhůta do 21. 9. 2009 k seznámení se

pokračování

s podklady a k vyjádření k nim. Stěžovatel prostřednictvím svého zástupce reagoval stanoviskem ze dne 14. 9. 2009, v němž označil požadavek na schválení provozního řádu za šikanózní a neoprávněný, neboť ordinace na adrese Lovosická 40, Praha 9, i provozovna Zenklova 39, Praha 8, mají příslušná hygienická schválení. Uvedl, že do spisu nahlédne dne 21. 9. 2009 v 16.15 hod., a poté stěžovatel očekává vydání rozhodnutí, v němž bude vyhověno jeho žádosti. Dodal, že toto považuje za poslední pokus o smír před soudní žalobou podanou na průtahy, náhradu škody a poškození práva na ochranu osobnosti. Dne 21. 9. 2009 zástupce stěžovatele nahlédl do spisu a k jeho žádosti mu byly ze spisu poríženy požadované kopie a výpisy (uvedené v protokolu o nahlédnutí). Následovalo písemné vyjádření zástupce stěžovatele ze dne 22. 9. 2009, v němž nesouhlasí s tím, že dle Protokolu o provedení listinných důkazů je předmětné řízení vedeno jako řízení o zrušení registrace, zatímco se toto řízení týká změny registrace nestátního zdravotnického zařízení stěžovatele na adresu Zenklova 1545/39, Praha 8, dále zopakoval, že jak ordinace Lovosická 40, Praha 9, tak provozovna Zenklova 1545/39, Praha 8, mají příslušná hygienická schválení a není tedy třeba žádat o schválení provozního řádu, ten platí pro nájemce i podnájemce. K podnájemním vztahům uvedl, že stěžovatel nenavazoval nový podnájemní vztah s Poliklinikou Prosek, neboť po převedení registrace bude provozovat nestátní zdravotnické zařízení na adrese Zenklova 1545/39, Praha 8. Dále se ohradil proti tomu, že správní orgán bez vyrozumění stěžovatele provedl kontrolu v nestátním zdravotnickém zařízení Zenklova 1545/39, a dodal, že stěžovatel má na tyto prostory uzavřenu platnou podnájemní smlouvu, v prostorách však nepracuje proto, že na tuto adresu dosud není převedena registrace.

Po provedeném řízení a vyhodnocení doplnění dokazování Magistrát hl. města Prahy rozhodnutím ze dne 24. 9. 2009 rozhodl o zrušení registrace nestátního zdravotnického zařízení stěžovatele, neb nemá schválený provozní řád [§ 10 odst. 3 písm. f) zákona č. 160/1992 Sb.], a nemá místo provozování (§ 10 odst. 2 zákona č. 160/1992 Sb.), a tím nemá vytvořeny věcné podmínky pro poskytování zdravotní péče. Proti tomuto rozhodnutí stěžovatel opět podal odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 23. 12. 2009, č. j. MZDR 58465/2009/PRO. V odůvodnění zejména uvedl, že jak na adrese Lovosická 40, Praha 9, tak na adrese Zenklova 1545/39 stěžovatel žádné zdravotnické zařízení neprovozuje, a dále že nemá na adrese Lovosická 40, Praha 9 schválený provozní řád, a potvrdil tak zákonnost i věcnou správnost napadeného rozhodnutí. Současně žalovaný dodal, že i v průběhu řízení o zrušení registrace mohl žalobce požádat o její změnu, a pokud by doložil nezbytné podklady pro provedení takové změny, mohl tím odstranit se zákonem rozporný stav, což by znemožnilo registraci zrušit.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že kasační stížnost podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Stěžovatel v kasační stížnosti zejména, a také v první řadě, namítá, že městský soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil právní otázku, zda v průběhu řízení o zrušení registrace žádal o její změnu, a dále namítá i to, že skutková podstata, z níž správní orgán vyšel v napadeném rozhodnutí, je v rozporu se spisy a důkazy byly nesprávně hodnoceny.

Ze shora provedené rekapitulace průběhu předchozího řízení plyne, že řízení o zrušení registrace nestátního zdravotnického zařízení stěžovatele bylo zahájeno, a to z moci úřední, jako zcela samostatné řízení, oznámením ze dne 3. 3. 2009. Tedy poté, co i podle samotného vyjádření stěžovatele ze dne 24. 3. 2009 bylo předchozí řízení o souhlasu s personálním a věcným

vybavením, a stejně tak i řízení o změně registrace, zahájené na základě žádosti stěžovatele včetně oznámení změny místa provozování nestátního zdravotnického zařízení na adresu Zenklova 39, Praha 8, zastaveno. Tato řízení byla zastavena jmenovitě usnesením Magistrátu hl. města Prahy ze dne 15. 9. 2008, č. j. MHMP/465564/08/ZDR a usnesením Magistrátu hl. města Prahy č.j. MHMP/465581/08/ZDR ze dne 16. 10. 2008. Obě tato usnesení byla k podaným odvoláním potvrzena Ministerstvem zdravotnictví, a to rozhodnutím ze dne 24. 11. 2008, č. j. 42862/2008, a rozhodnutím ze dne 24. 11. 2008, č. j. 39773/2008. Veškeré úkony, jichž se stěžovatel opakovaně dovolával jako důkazů o tom, že bylo dále vedeno řízení o změně registrace, byly součástí jiného řízení, a to právě předmětného řízení o zrušení registrace. Nejvyšší správní soud se tak plně ztotožňuje s názorem městského soudu, že stěžovatel nesprávně směšuje řízení o změně registrace, tj. řízení na žádost, kterou podal u správního orgánu, a řízení o zrušení registrace, které správní orgán zahájil z moci úřední.

Předmětem soudního přezkumu v tomto řízení je toliko rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 12. 2009, č. j. MZDR 58465/2009/PRO, ve věci zrušení registrace nestátního zdravotnického zařízení stěžovatele. Stěžovatel se v kasační stížnosti opakovaně dovolává toho, že mělo být rozhodováno v meritů věci, v jeho pojetí tedy o změně registrace, a nesouhlasí s tím, že by v průběhu řízení o zrušení registrace nežádal o její změnu. Uvádí, že např. z jeho podání ze dne 22. 3. 2009, 1. 9. 2009 a 22. 9. 2009 podle jeho názoru vyplývá, že o změnu registrace po celou dobu řízení o zrušení registrace žádal. Nejvyšší správní soud je zcela opačného názoru. Z obsahu správního spisu, stejně jako ze žádného vyjádření stěžovatele, podle Nejvyššího správního soudu nikterak nevyplývá, že by kdykoliv poté stěžovatel znovu požádal o změnu registrace nestátního zdravotnického zařízení. Pokud jde o stěžovatelem uváděná podání, podle názoru Nejvyššího správního soudu stěžovatelem předestíraný závěr z jejich obsahu nevyplývá.

První stěžovatelem uváděné podání (podle obsahu spisu datované dnem 24. 3. 2009) bylo reakcí na oznámení o zahájení řízení o zrušení registrace nestátního zdravotnického zařízení ex officio, a stěžovatel v něm prostřednictvím svého zástupce toliko uvedl, že řízení o souhlasu s personálním a věcným vybavením, a stejně tak i řízení o změně registrace, bylo zastaveno neoprávněně, celou záležitost řeší ombudsman a důkazy o ukončení nájmu na adrese Lovosická 40, Praha 9, nejsou k vydání rozhodnutí o zrušení registrace dostatečné. Druhé uváděné podání ze dne 1. 9. 2009, bylo reakcí na vyrozumění ze dne 21. 8. 2009 o dalším postupu Magistrátu hl. města Prahy po zrušení předchozího rozhodnutí (ve věci zrušení registrace) odvolacím orgánem, jehož součástí byla i žádost správního orgánu o sdělení, zda došlo ke změně rozhodných okolností, týkajících se místa provozování jeho nestátního zdravotnického zařízení. K tomu stěžovatel prostřednictvím svého zástupce ve svém předmětném podání uvedl, že dle stanoviska odvolacího orgánu i ombudsmana má Magistrát hl. města Prahy veškeré potřebné podklady k tomu, aby *rozhodnutí o převedení sídla nestátního zdravotnického zařízení* bylo bez dalšího vydáno. Konečně v podání ze dne 22. 9. 2009, kterým zástupce stěžovatele reagoval na zjištění po seznámení se s podklady pro rozhodnutí (ze dne 21. 9. 2009) uvedl, že nesouhlasí s tím, že dle Protokolu o provedení listinných důkazů je předmětné řízení vedeno jako řízení o zrušení registrace, zatímco dle jeho názoru se toto řízení týká změny registrace nestátního zdravotnického zařízení stěžovatele na adresu Zenklova 1545/39, Praha 8. Z těchto podání stěžovatele, resp. jeho zástupce, ostatně ani z žádných jiných podkladů, obsažených ve spise, tak rozhodně podle názoru Nejvyššího správního soudu nikterak nevyplývá, že by měla představovat znovu žádost o zahájení řízení o změně registrace nestátního zdravotnického zařízení stěžovatele. Jejich obsah toliko dokládá subjektivní pohled stěžovatele, resp. jeho zástupce, na povahu předmětného řízení, a nesouhlas s tím, že dané řízení je vedeno jako řízení o zrušení registrace, a ne jako řízení o změně registrace. Takový subjektivní nesouhlas však v žádném případě nelze považovat za žádost o zahájení řízení. To tím spíše, že stěžovatel byl zastoupen kvalifikovaným zástupcem, u něhož je předpokládána vysoká profesní znalost práva.

pokračování

S tím souvisí i nedůvodnost námitky, že po vrácení věci žalovaným správnímu orgánu I. stupně, tento správní orgán po stěžovateli opětovně požadoval provozní řád a souhlas s věcným a personálním vybavením ordinace, a tak přímo z postupu správního orgánu je zřejmé, že si byl vědom žádosti stěžovatele o změnu registrace. Stěžovatel tady zřejmě přehlédl, že šlo o vrácení věci správnímu orgánu I. stupně v řízení o zrušení registrace, a tedy všechny tyto úkony se mohly vztahovat a také vztahovaly ke skutkovému zjištění pro potřeby tohoto řízení, k čemuž ostatně také odvolací orgán daný správní orgán I. stupně ve svém zrušovacím rozhodnutí závázal. Přitom nelze přehlédnout, že učiněné zjištění, že stěžovatel nedisponuje požadovaným provozním řádem, bylo také jednou z rozhodných skutečností pro zrušení registrace.

Stěžovatel v daných souvislostech také namítá, že správní orgán požadoval takové doklady, jako kdyby zakládal zcela novou ordinaci. Přitom provozní řád měly schváleny bývalá i současná ordinace a stejně tak i souhlas s věcným a personálním vybavením, a nebyl povinen tedy žádné takové podklady předkládat. K tomu je nejprve třeba uvést, že podle obsahu spisu správní orgán v průběhu řízení o zrušení registrace po stěžovateli nepožadoval, aby si tyto podklady opatřil, ale toliko požadoval, aby k prokázání, že jimi disponuje, tyto podklady předložil. To z toho důvodu, že se ukázalo sporné, zda stěžovatel s těmito doklady jako povinnými pro zachování registrace disponuje, a zjištění a posouzení této skutečnosti bylo pro potřeby řízení, vedeném jako řízení o zrušení registrace, nezbytné.

Pokud jde o další námitky v kasační stížnosti, ty už se Nejvyššímu správnímu soudu s ohledem na jádro projednávané věci, zdaleka nejeví tak podstatné.

Stěžovatel dále poznamenává, že jak opakovaně uváděl u soudu, nikdy by původní ordinaci neopustil, kdyby věděl, že správní orgán nepovolí změnu registrace. K tomu Nejvyšší správní soud toliko poznamenává, že tato námitka je zcela bez vlivu na přezkoumávané rozhodnutí. Jednak je zcela hypotetická, neb není rozhodné jak by stěžovatel při určitém povědomí možného budoucího výsledku konal, nýbrž rozhodné bylo toliko, jak ve skutečnosti konal. Kromě toho se opět tato námitka obloukem stáčí k řízení, v němž nebyla změna registrace povolena, zatímco v nyní vedeném přezkumném soudním řízení se nejedná o přezkoumání rozhodnutí v řízení o změně registrace, ale o přezkoumání rozhodnutí v řízení o zrušení registrace.

Dále stěžovatel namítá, že správní orgán provedl v rámci řízení o zrušení registrace šetření v „nových prostorách“ v Zenklově ulici, o čemž vůbec neuvědomil účastníka řízení a znemožnil mu tak uplatnění jeho zákonných procesních práv. K tomu je třeba uvést, že pro účel, který byl daným šetřením sledován, přítomnost stěžovatele nutná nebyla. Bylo třeba toliko zjistit skutkový věcný stav stran existence či neexistence provozu způsobitelného zdravotnického zařízení stěžovatele. Pokud stěžovatel v daných souvislostech hodlal uplatnit nějaká konkrétní práva, měl tuto možnost kdykoliv následně v probíhajícím řízení, a potom zejména při závěrečném seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Jak vyplývá z obsahu spisu, žádná konkrétní práva však při této příležitosti, ostatně ani nikdy jindy, v tomto směru neuplatnil.

Dále stěžovatel konstatuje, že dopis náměstkyně primátora, jehož se v předchozím řízení dovolával, je dopisem statutárního zástupce správního orgánu, není tedy pravdou, že se správním řízením nesouvisí. Obsah tohoto dopisu je dle stěžovatele klíčovým, neboť způsob postupu správního orgánu kritizuje přímo statutární zástupce tohoto orgánu. Ani s touto námitkou stěžovatele nemůže Nejvyšší správní soud souhlasit. Náměstkyni primátora, ani jejímu příp. vyjádření, v předmětném správním řízení žádné relevantní postavení nepřislušelo. Jednak vlastní obsah jejího vyjádření se vztahoval k řízení o změně registrace, a dále pravidla pro postavení a role příslušných subjektů ve správním řízení v žádném případě s postavením

či vlivem tzv. statutárního zástupce správního orgánu nepočítají. Naopak, náměstkyně primátora je představitelkou samosprávy, a dané řízení probíhalo v tzv. přenesené působnosti, jejíž výkon musí být na příp. vlivu představitelů samosprávy nezávislý. Možná se stěžovatel nechal zmást zvyklostmi z oblasti uplatňování tzv. soukromého práva, nyní se však pohybujeme na půdorysu práva veřejného.

Stěžovatel také namítá, že městský soud vůbec nezmínil ani žalobcem uváděný telefonát s požadováním úplatku, ani řízení před ombudsmanem, kde na stěžovatele, jak uváděl, byl také činěn nátlak, a jehož výsledek v řízení před soudem požadoval. K tomu je třeba uvést, že z obsahu spisu jednoznačně vyplývá, že uvedené námitky s projednávanou věcí nesouvisí, resp. v samostatných řízeních se nepodařilo prokázat, že by s danou věcí souvisely. V případě tvrzeného telefonátu s požadováním úplatku se věcí zabývala policie a státní zastupitelství, a to s negativním výsledkem. V případě tvrzeného nátlaku v řízení před ombudsmanem spis obsahuje údaj, že ombudsman svoji pracovníci z tohoto jednání zcela vyvinil. Je skutečností, že toto obsah odůvodnění napadeného rozsudku nezmiňuje, nicméně však vzhledem k tomu, že obsah těchto skutečností je zcela bez vlivu na meritum rozhodnutí v posuzované věci, je Nejvyšší správní soud toho názoru, že ze strany městského soudu se nereagováním na tyto námitky jednalo toliko o zcela formální procesní pochybení, které nemohlo mít a také nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Jako poslední námitku stěžovatel uvedl, že soud nevzal v potaz jím u soudu tvrzenou skutečnost, že v současné době bez dalšího již požádat o změnu registrace nemůže, neboť tato byla zrušena, a o novou registraci nelze požádat, neboť VZP má stop-stav. K tomu nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než poznamenat, že toto je skutečnost z pohledu zákonnosti posuzovaného rozhodnutí o zrušení registrace zcela irelevantní.

Podle Nejvyššího správního soudu tak městský soud v předcházejícím řízení právní otázku, zda v průběhu řízení o zrušení registrace stěžovatel žádal o její změnu, posoudil správně, a skutečností, z nichž žalovaný v tomto směru vyšel v napadeném rozhodnutí, nejsou v rozporu se spisy, a stejně tak ani důkazy nebyly nesprávně hodnoceny.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a zamítl ji.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nelze náhradu nákladů řízení v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu